

Sreten Djurić – Sreja

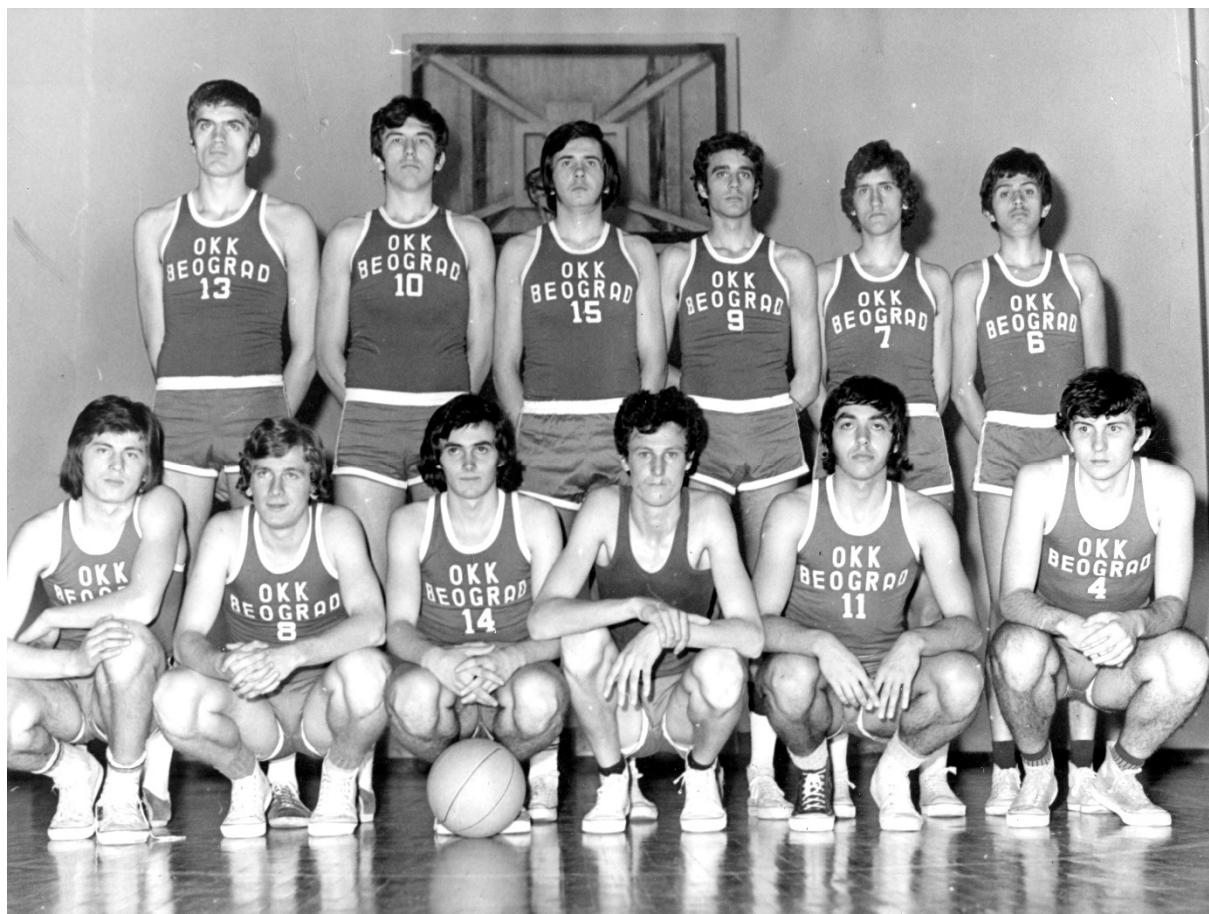

Sreten Djurić je rodjen 21. avgusta 1955. godine u Arilju. Prve košarkaške korake načinio je zahvaljujući Vlastu Raduloviću, nastavniku fizičkog vaspitanja u OŠ "Stevan Čolović".

Bilo je to na čuvenoj Ariljskoj olimpijadi osnovnih škola, krajem 60-tih. Na jednoj od utakmica ubacio je dva slobodna bacanja i to su bili jedini "zvanični" poeni koje je upisao kao osnovac.

Tokom aprila 1972. godine stižu pozivi iz velikih košarkaških sredina - čačanskog Borca i "večitih" sa Kalemeđdana. Bio je na treningu Partizana kod Ranka Žeravice, a priča o mladom talentu iz Arilja stigla je i do Miodraga Šeme Trgovčevića, predsednika OKK Beograda.

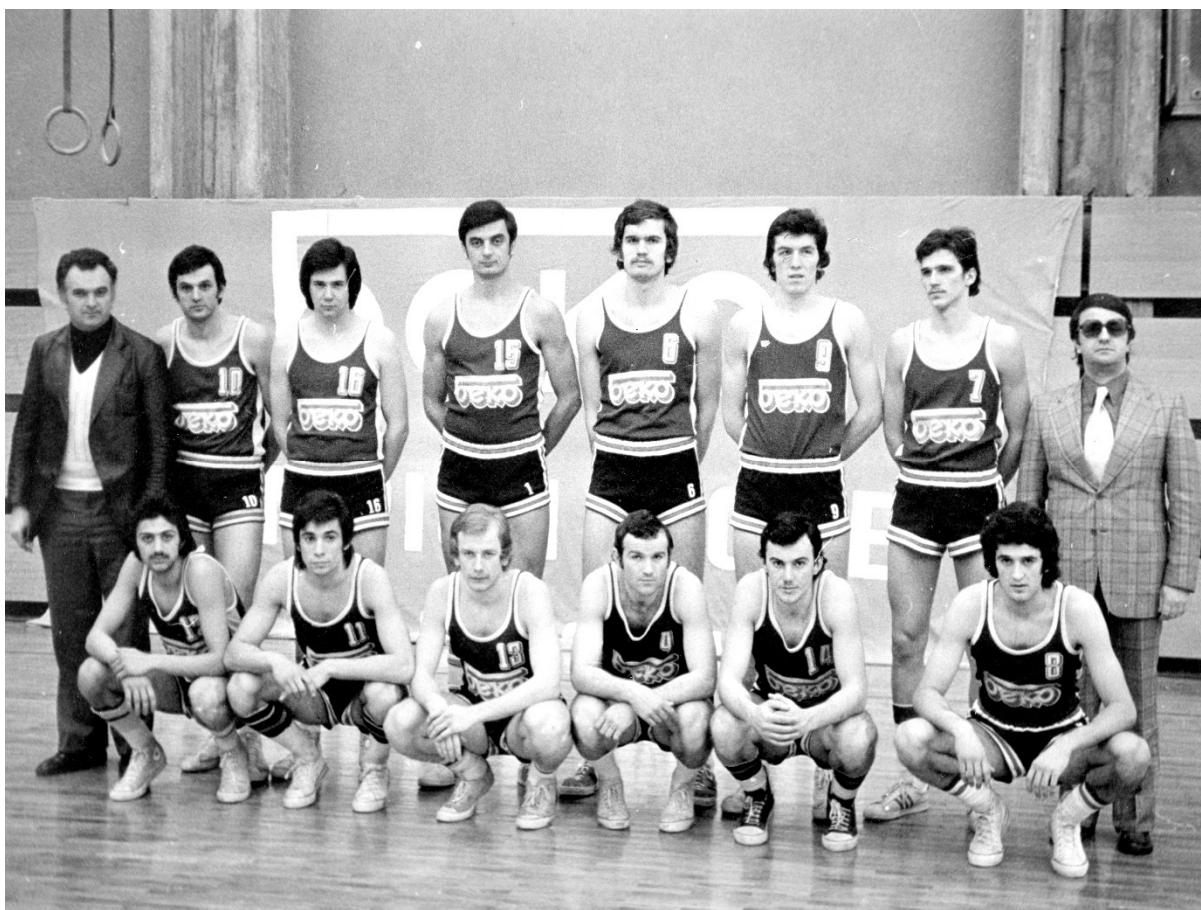
Prvog dana avgusta 1972. godine postaje član juniorskog pogona OKK Beograda koji je sa klupe predvodio poznati trener Branislav Rajačić. U toj ekipi bilo je čak osam članova kadetske i juniorske selekcije Jugoslavije, među kojima i vrsni strelac Vulić, pa Bosnić, Mitrović i drugi... Veliki trag u razvoju Đurića pored Rajačića ostavio je i njegov pomoćnik Đorđe Popović. U novoj sredini je lepo prihvaćen, posebno od Rajka Žižića i Zorana Gavrilovića, sa kojima postaje nerazdvojni prijatelj. Kako bih što pre "ušao" u "pun pogon", dnevno je imao i po četiri treninga.

Stoje: Žižić, Đurić, Bosnić, Mitrović, Ristić, Kvrgić,
čuće: Sladić, Gavrilović, Vulić, Stamenković, Kablović, Obradović.

Samogodinu dana bilo je dovoljno da se nađe i na spisku juniorskih reprezentativaca Jugoslavije. Za prvi tim OKK Beograda debitovao je u najjačoj ligi Jugoslavije protiv zrenjaninskog Kombinata u sezoni 1973/74 i postigao tri poena. Postao je deo ekipe koju su činile takve košarkaške veličine kao što su Žarko Knežević, Blaž Kotarac, Blaž Stojanović, Rajko Žižić, Zoran Gavrilović, kao i Simendić, Pazmanj, Kokora, Grubor i drugi. Kao član reprezentacije Beograda 1974. godine putovao je u Kinu gde se igralo u Pekingu, Nankingu, Šangaju i Usiju.

Strpljenje i vredan rad doneli su rezultat već u sezoni 1975/76. U prvoj petorci OKK Beograda "nasleđuje" Žarka Kneževića i na centarskoj poziciji igra zajedno sa Rajkom Žižićem. Ubrzo je stigao je i poziv iz reprezentativnog tabora. Iako je konkurenca na centarskoj poziciji bila veoma jaka, s obzirom da su u plavom dresu igrali i Krešimir Čosić, Vinko Jelovac, Željko Jerkov, a sve više poverenja imali Ratko Radovanović i klupski drug Rajko Žižić, u 21. godini izborio je mesto među 24 najbolja igrača Jugoslavije. Usledile su pripreme sa B reprezentacijom u Poreču, a plavi dres nosio je i na turnirima u Čehoslovačkoj i na Kubi. U toj ekipi igrali su sve sami majstori košarke Živković, Krstulović, Koprivica, Staninov, Nakić, Mohorović, Perinčić, Grgin, Kovačević, Todorić, Križnar, Ivanović, Skroče, Marović, Arsić i Tudor.

Stoje: Erkić, Kotarac, Bosnić, Knežević, Žižić, Djurić, Nikolić, Branislav Rajačić
Čuče: Kvrgić, Simendić, Gavrilović, Stojanović, Ivanović, Veljović

Svoje ime, na oceni trenera i igrača, upisao je i 29. marta 1976. godine u protokolu tradicionalne revijalne utakmice Istok (Beli) – Zapad (Crveni) veoma popularne u tadašnjoj Jugoslaviji. Iako su u banjalučkom Boriku poraženi sa 100:83, „beli“ nisu razočarali, a uz Đurića u toj ekipi su nastupili i Josif Farčić, Radivoje Živković, Dragan Kapičić, Blaž Kotarac, Rajko Žižić, Milun Marović, Dragan Ivković, Branko Kovačević, Zoran Slavnić, Srećko Jarić i Dragan Kićanović.

Boje A tima Jugoslavije branio je na Interkontinetalnom kupu, koja bi se mogla "prevesti" kao Svetska liga. Na klupi je sedeо doktor košarke Aleksandar Nikolić. Đurić je debitovao u Celju protiv Kanađana, a u ekipi su nastupali i Jože Papić, Blaž Stojanović, Vinko Jelovac, Peter Vilfan, Anto Đogić, Moka Slavnić, Krešimir Čosić, Ratko Radovanović, Žarko Varajić, Dražen Praja Dalipagić i Mirza Delibašić.

Sezona 1976/77. bila je uspešna i na klupskom planu. To nije izmaklo oku naših stručnjaka, i Đurić je opet bio deo najbolje reprezentativne košarkaške priče Jugoslavije. Sa najboljom selekcijom, u okviru Interkontinentalnog kupa, boravio je u SAD, Meksiku, Kanadi, Brazilu, Argentini... igrao na Univerzijadi u Sofiji 1977 godine (11 mesto). Zabeležio je 36 utakmica za A i B jugoslovensku selekciju i još jedan nastup, 27. aprila 1977. na susretu najboljih jugoslovenskih mladih košarkaša do 22 godine. Sa 19 poena dao je veliki doprinos pobedi njegovog „Severa“ od 112:110.

U sezoni 1977/78. pružao je odlične partije i u Kupu Radivoja Koraća, a boje OKK Beograda branili su i Alijačić, Nikolić, Ristanović, Bizjak, Simendić, Marojević, Gavrilović, Spasojević i drugi. Posle osam elitnih sezona u Beogradu, tokom kojih ne zaboravlja ni veliki napredak zahvaljujući savetima Slobodana Pive Ivkovića, ali i Luke Stančića u mlađoj reprezentaciji, kao i Todora Lazića i Vladu Đurovića u OKK-u, 1980. godine prelazi u redove Šibenke.

Šibenčani su već u sezoni 1981/82 stigli do finala Kupa Radivoja Koraća. U polufinalu su bili bolji od Crvene Zvezde, ali je srećniji i spretniji Limož slavio u borbi za pehar sa 90:84. Sezona 1982/83, pod komandom Vladu Đurovića, kraj trke za bodove dočekali su na prvom mestu sa skorom 16-6 i pobedom više od Partizana i Bosne. Posle Splićana i Crvene Zvezde, u majstorici finala plej ofa Šibenčani su pobedili Bosnu, međutim, Kosarkaski Savez Jugoslavije je uvažilo žalbu Bosne, poništio ovaj meč i odlučilo da se novi igra u Novom Sadu. Šibenčani nisu žeeli da putuju na novi meč i Bosna je postala sampion. Iste sezone u finalu Kupa Radivoja Koraća bolji je bio Limož sa 94:86. Po odlasku Vladu Đurovića, kormilo Šibenke je u sezoni 1983/84 preuzeo Dušan Duda Ivković, a njihova saradnja trajala je dve godine.

U letu 1985., iako su pozivi stigli iz beogradskog Radničkog, Vojvodine iz Novog Sada, čačanskog Borca i Sloge iz Kraljeva, karijeru je nastavio u užičkom Prvom Partizanu, u Prvoj B ligi. Užičani su gradili prvoligašku priču i upravo je Đurić bio karika koja je nedostajala na tom putu. San je dosanjan u sezoni 1987/88., posle velike borbe sa šabačkom Zorkom. Meč sa ekipom Milovana Stepandića u prepunom užičkom Velikom parku, krajem februara 1988. pratilo je više od 4.000 gledalaca, a još bar 2.000 ostalo je pred dvoranom.

Užičani u, tada, najjačoj ligi Evrope, ostaju samo jedno leto, a prvo trenersko iskustvo Đurić stiže u meču sa Vojvodinom u okviru priprema za prvu sezonu u Prvoj ligi. Posle poraza od Rabotničkog u Skoplju u Prvoj B ligi, u januaru 1990., preuzima mesto trenera-igrača u Prvom Partizanu. Na 10 utakmica ostvaruje osam pobjeda i tada i zvanično prelazi u trenerske vode. Sa Oliverom Marićem i Miodragom Dimitrijevićem nekoliko meseci radio je sa mlađim selekcijama Prvog Partizana. Odlučio je da nastavak karijere u košarci posveti deci. Ispod njegovog i "čekića" njegovih saradnika radio se, i uspešno kalio, veliki broj košarkašica i košarkaša. Stečeno znanje u "Plej ofu" veoma uspešno su prikazivali i u mnogo većim sredinama, koje budnim okom prate rad užičke "fabrike košarke".

"Dobroćudni košarkaški div", Sreten Sreja Đurić, po duši je bio i ostao čovek košarke. Upornost, izgaranje za svaku loptu, skok i igra u odbrani bili su njegovi zaštitni znaci i zato su ga treneri i navijači uvek cenili i poštovali